

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Στὸ χωριό μου τέτια ὦρα θὰ χτυπάει
τῆς ἐκκλησιᾶς γλυκόλαλα ἢ καμπάνα·
ἢ δόλια μου κι ἀξέχαστή μου μάννα
μὰ λαμπάδα ὡς τὸ μπόι μου θὲ νὰ πάει.

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον! καὶ φέρνει
στὸν κόσμον τὴν ἀγάπη τὴ μεγάλη·
μὰ μένα τάχα ποιά ἁμαρτία μὲ δέρνει
καὶ ποιά τὸ νοῦ μου πνίγει ἀνεμοζάλη!..

Ἄλλ! δὲν τὴν ἀκούω ἐγὼ τὴν καμπάνα,
κι οὔτε τῆς Βηθλεὲμ θωρῶ τὸ φωταστέρι,
τῆ στριγγιά πέρ' ἀκούω μονάχα διάννα,
ποῦ μὲ τρυπάει σὰ δίκωπο μαχαίρι.

Τὴ μυρουδιά δὲ νιώθω ἀπ' τὸ λιβάνι
κι οὔτε φωνὲς ἀκούω παιδιῶν καὶ γέλια,
μὲ ματώνει τὸ ἀγκάθινο στεφάνι
καὶ σύντριμμα ἢ ψυχὴ μου καὶ κουρέλια.

Χριστέ! στήν ἐρημιὰ ποῦ ἀργοσπαράζω,
σὲ προσευκὴ τὰ χέρια δὲ σοῦ ὑψώνω,
μὲ τὰ χέρια τὰ μάτια μου σκεπάζω
νὰ κρύψω τὸ βαθύτατό μου πόνο.

Μικρασία, Χριστούγεννα 1921.

ΑΓΗΣ ΔΕΒΕΝΤΗΣ

ΧΤΥΠΗ ΖΩΗ...

Ἀπὸ ὠραία πράματα ἔχει ὁ κόσμος
τὸν ἔρωτα καὶ τὸ θάνατο.
Δεοπέδης.

Ἐφχαριστῶ τὴ ζωὴ ποῦ μὲ ποτίζει τόσες πὶ
κρες. Τὴν ἐφχαριστῶ ἀληθινὰ γιατί ἀλλιῶς πῶς θὰ
νιωθα τὸ γλυκὸ ποτήρι τῆς ἀγάπης ποῦ μοῦ προσ
φέρεις ἐσύ, Καλέ μου.

Πάντα σὰ βουτάει ὁ ἥλιος λογαριάζω πόσο ἀψέντι
μὲ πότισε κ' ἢ μέρα ποῦ πέρασε. Στὸ στοχασμὸ ἀφ-
τὸν εἶναι ἔτοιμα τὰ δάκρυα νὰ πηδήξουν στὰ κρο-
βιέφαρα. Μὰ πριχοῦ προφτάξουν γι' ἀφτὸ τὸ σάλτο
νὰ καὶ ξεπετιέται ἢ γλυκοῦλα σου μορφή κρατών-
τας τὸ ποτήρι τῆς χαρᾶς. Πίνω καὶ μεθῶ. Οὔτε
ρακί, οὔτε κρασί. μανάχα ἀγάπη πίνω. Βάζω τοὺς
πόνους μου νὰ κοιμηθοῦν στὰ βάρδια τῆς ψυχῆς μου.

Ἄκριδὴ ἀγάπη μου, ἂν δὲν εἶτανε ἀφτὸ τὸ μεθί-
σι, πόσο βαριά ἢ ζωὴ!... Πεισματικά θαρρεῖς καὶ μοῦ
γυρνᾶ ἔλη τὴ μάδρη τῆς καὶ τὴν ἄχαρη ἔψη. Μὰ

τί θὰ κάνει πιά; Θὰ τὴν τσακώσω ἀπ' τὰ μαλλιά
τὴ Ζωὴ τὴ δολερὴ καὶ θὰ τὴ ζήσω καθὼς τὴ
θέλω ἐγὼ, σὰν ποῦ λέει κι ὁ Μπετόδεν.

Ἦ! σὰ θάμαστε μαζί! θὰ τινάξουμε τὰ φτε-
ρούγια μας γιὰ νὰ ξεφύγουν οἱ θαλασσοστάλες ποῦ
κόλλησαν ἀπ' τὴ νεκρὴ καὶ βρώμια θάλασσα τῆς
ἀλυσσοδεμένης ζωῆς. Θ' ἀνοιξοῦμε πλατιά τὰ φτερά
καὶ θὰ πετάξουμε στὰ παρθένα λημέρια ποῦ ἢ
ὄνειροφαντασιὰ μας ἐπλασε ἀπὸ σμαράγδι καὶ ζε-
φεῖρι παιώντας τὰ χνάρια τοῦ Πάνα, τῆς Δάφνης
καὶ τῆς Χλόης.

Καὶ σὰ θάμαι, ἀγάπη, στήν ἀγκαλιὰ σου εὖ θὰ
ξέρω ἂν γεννήθηκα ἀπὸ γονεὺς, εὔτε θὰ ξέρω ἀδέρ-
φια εὔτε μὲ κανένα θὰ μίλησα ποτέ. Θέλω πέσει
ἀπ' τὸν οὐρανὸ μὲ συνείδηση τῆς Ἀγάπης σου μο-
νάχα.

Δὲ θὰ ξέρω ἂν εἶμαι ἄνθρωπος ἢ ἓνας ἀγέρας
ποῦ φύσηξε ἀπ' τὸ κανάλι τῆς Μεγάλης Ἀγάπης.
Χτύπα ζωὴ ἂ δὲν βαρούσαι... χτύπα...

Μιτυλήνη

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑ-Γ' ΣΚΑΚΗ